

1862-09-01

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Rosenvænget

Omtalte personer:
H.C. Aggersborg
Meta Boisen
Peter Boisen
N. F. S. Grundtvig
Gitte Høyen
N.L. Høyen
Joakim Skovgaard
Niels Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 4 nr. 04

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Skovgaard skriver om P.O. Boisens død og hvordan enken Meta tager det.

TRANSSKRIFTION

Den 1ste September |1862|

Min kjære Mand!

Jo! jeg kunde jo nok vide at Du længtes, men nu har Du da ogsaa faaet Brev. Ja, min lille Mand jeg længes jo ogsaa nok, men det er dog ikke saa meget som jeg pleier; jeg glæder mig saa meget over din Reise, og saa ligger jeg roligt og har ingen Bekymringer for at de ikke sørger godt nok for Dig. Men paa den anden Side, tænker jeg saa meget paa, hvor kort Samlivet her er og paa, at jeg ikke har skjønnet nok derpaa, at jeg saa tidt er utaalmodig og, at vi to aldrig skulde sige hiananden et ondt Ord; jeg haaber paa at jeg skal blive bedre herefter. - Meta er saa mærkværdig stærk, hun havde talt meget med Jonna igaar uden Spor af Taarer; "Jeg er ikke Enke" siger hun "han er ikke saadan borte". siger hun Naar man har det hellige Fællesskab er man jo heller ikke saadan adskilt; men alligevel forstaar jeg hende ikke rigtigt; eller idet mindste synes mig, der er en Fare for at lade dvæle for stærkt ved Personligheden og de Forhold, som dog kun hører Verden til; Kun naar man er fuldkommen elsker (men naar er man det) at man

-2-

elsker Gud over alle Ting, tør man trygt hengive sig til sin jordiske Kjærlighed, forvisset om, at den da vil blive saadan forvandlet, at den kan faae Rum i Evigheden. - Jonna er reist i dag, jeg skal hilse fra hende; ogsaa Luise Dorthea er igjen borte, jeg havde glædet mig til at beholde hende endnu hele denne Uge, men saa kom der Bud efter hende, da hendes Moder ellers vilde blive ganske ene derude. Hun har været meget sød og yndig at have om sig.

Drengene er fremdeles flinke til at gaee i Vandet og de seer saa raske og fornøielige ud; naar der bare ikke var Læsning til! idenne Tid har L.D. læst med ham, men nu skal jeg igjen til at hærse med ham. Hvor er det deiligt at tænke paa alle de Herligheder Du nyder. oo ja! Det kunde være morsomt nok, at staa ved siden af Dig og nyde med, nu maa jeg nøies med Nydelsen paa anden Haand; ja, naar Du kommer hjem, faaer jeg vel lidt udførligen Fortælling om det Altsammen.- Jeg skal hilse og sige, at Marstrand er længe om at sende sit Brev; de er alle raske og har det godt, men fru M. længes grumme meget efter Brev, hun vil ikke skrive før hun har faaet.

-3-

Nu sidder jeg paa fjerde Uge og Du er borte paa tredie, saa har vi snart naaet Halvdeelen af begge Dele, hvor dog den Tid gaaer!

Jeg læste igaar en Prædiken af Grundtvig; hvor han dog altid finder de mest slaaende Argumenter; at man dog kan være saa Tykhovedet, ikke at have saa simple og klare Svar paa rede Haand.

Det var om Fristelsen, der var naturligviis meget prægtigt i den, men det, der slog mig saa uimodsigeligt var, (til dem, der troe paa Jesu Guddommelighed og altsaa; at han er uden Synd) naar Jesus kunde blive fristet maa det jo være uden fra og uden det Onde i os. –

Ved Du hvad der faldt mig ind ved at læse Evangeliet var de kloge og de daarlige Jomfruer? at Olien maa være Troesbekændelsen; det man altid maae have hos sig sove ind med og vaagne med; altid have den i Hjærtet, saa kan jo Lampen aldrig slukkes for os; og naar vi ret har holdt fast ved den, og vor Bøn til Gud er inderlig, saa vil han vist ogsaa altid lade os beholde en indre Bevidsthed derom, selv om Sygdom og

-4-

legemlig Svaghed gjør det taaget for vort Blik. Jeg havde tænkt derpaa inden Boisens Død, men, da jeg saa hørte om, hvordan han midt i sin Vildfarelse sagde Troesbekændelsen saa reent og tydeligt, saa forekom det mig som en Bekræftelse paa min Følelse. –

Bølgerne skummer og Blæsten suser, men ellers er her saa stille, saa lydløst; Børnene er inde hos Aggersborgs, Solen skinner paa Stokroserne, her er meget yndigt. Det bliver deiligt, naar Din Stemme og dine Trin igjen lyder gjennem Huset, og jeg igjen kan see ind i Dine milde Øine.

Johansens reiser i morgen, derfor er de for sidste Gang ovre og lege med Christian; jeg har slet ikke seet dem, men faaer formodentlig en Afskedsvisit idag. Til Lykke paa onsdag! Hvor længe er det saa vi har været gift?

Hils Høyen; jeg saae Tante Gitte igaar Aftes da hun kom fra Hammeltofte, de hentede L.D. det var kun et Glimt, men idag kommer hun nok herud.

Det gaaer fremad med Viktor.

Din G.

Egenlyk Smaghet gjør det langt
for rent Blik. Jeg havde tænkt derpaa
inden Bojseus Død, men, da jeg saa
hørte om, hvordan han miste sin
Lidelse, jegde Træstøtten, saa
reent og tydeligt, saa forstod jeg
mig selv en Bekræftelse paa min
Faldelse.

Bojseus skummer og Bletten paa
mule ellers er her paa fælle, paa Lydligt.
Bismene er inde hos Aggerkong, den
Jesum paa Skovroffene, her er meget
gudst. Det bliver deiligst naar den
Skulme og Dine Trin og den Lyd og
Kraft, og jeg igger kan jeg ind i Dine
sindede Dine.

Schnefers rejser i morgen, derfor er
de for sidste Gang omme et Lige med
Christen. Jeg har vist ikke fast den,
men paa farvad indly er affald
vigtigt idag.

Det lykkes paa Onsdag! hvor Lange
er det paa vi har omme gite?

Trin, Træen, jeg paa Tante Gite igen
efters da hun kom fra Træmme, og
de kendte L.D. det var en kunn
et Glimt, men idag kommer hun
nok herud. Det gaaes paa med
Bret.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 4 Nr. 4

Den 18. September.
1862

Min kjære Mand!

Jeg kunde jo nok vide at De Lange
ter, men nu her De de offes paa Onsdag.
Ja, men det skal jeg Lange jo offes nok,
men det er dog ikke paa meget paa jeg
pleier, jeg glæder mig paa meget over den
Præst, og paa Lige jeg ved og her i Lige
Bekræftelse for at de ikke forger godt
nok for Dig. Men paa den anden Side,
tænker jeg paa meget paa, hvor kort den
Lidt her er og paa, at jeg ikke har fjern.
net nok derpaa, at jeg paa lidt er utaal
modig, og at vi to dog aldrig skal
hinanden et andet Ligt, jeg haaler paa at
jeg skal blive bedre herafter. — Men er
paa markant, stærk, hun har vist nok
get med Lige igen under Lige af Træ,
jeg er ikke Ende, paa her, hun er ikke
færdig borte, ~~hvor~~ Lige. Men man
har det helleg Følelse, og man jo
heller ikke færdig af Ligt, men Lige,
vel fortæller jeg kunde ikke rigtigt, eller
det mindste synes mig, der er en Lige for
og de Træen, paa dog hun kom Lige
Ligt; hun naar man er fuldkommen
vise paa (men naar de man det) set man
Bret.

altes Gud over alle Ting, for man trogt
hangire sig til sin jordiske Kjærlighed, forviist og borte paa troen, saa kan vi snart
se, at den der vil blive færdig forvandt, naar Malindalen af begge Døle,
at den kan faae Anse i Sighalen. —

Hvornær er vi i dag, sig skal sig fra
hendes, og for Lief, Døtters og ijerne borte,
sig havde glædet sig til et beholde hendes
anden hele denne Tige, men for kom
der Brud efter hendes, da hendes Skole
allers vilde blive ganske ene derude.
Hvor kan været meget pind og gud, og
et have om sig.

Drangene er frændeløs flinde til et gear
i Tænder og de for paa raske og forvandt,
et, men der have ikke var Læse og
til! i denne Tid har et D. Cofte med ham
men en skal sig ijerne til et høff med ham.

Hvor det er deilig at tænke paa alle de
Kjærligheder Da ijerne, og jo! det kunde
være indfødt nok at faae ved blinde af
D. og ijerne med, og man ijerne med
Kjærlighed paa anden Tid, ja, naar Da
Kommers ijerne, faae sig vel det indfødt,
gode Fortælling om det det paa. —

sig skal sig og sig, at Kærlighed er
Lief om at være sig Brud; de er
alle raske og her det godt, men sin K
Langes grunde meget efter Brud,
hvor vil, ikke forve for den her faae.

Na fatter jeg paa fjende Kjer, D
sig, hvor kan dog altid finde de mest
Glaude Argumenter; et man dog kan
være paa tyghoulet, ikke at have paa
singale og blinde for paa rede Maad.
Det var den Frøstøtte, der var naturlige
et is meget prøvst i den, men det der
flor mig for paa indfødt var.
til den, der troe paa Jesus Gudsdomme,
Lief og alt paa, et kan se uden Tægt.
naar Jesus kunde blive fristet naar
det jo være uden for og ikke det Døle
i os. —

Kid D. hvor der fælt sig ind ved
at Cofte Evangeliet om de blide og de
daertig Komfener! et Olien var
være troestøttendelise; det man altid
være hør sig for med med og
være med; altid være den ijerne,
for kan jo Læse ald og flukket
for os; og naar vi ret har hølet
fast ved den, og det Brud til Gud
et indfødt, saa vil den vil og
altid Læse og beholde en indre Be-
viisthed derom, fælt om Lief og